

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ UNA BATALLADA CADA SEMANA

SE VEN A 2 QUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

L'ANY QUE SE'N VA Y L'ANY QUE VE.

Aquí't dono aquest lloer conquistat á Catalunya; te l' entrego per l'estofat que en lo Nort se prepara.

ANY NOU.

Miréulos: l'any 1875 vell de dotze mesos, carranco, malcarat, ab lo front plé de arrugas y la barba tota blanca, se'n vá d'aquest mon. A cada tich-tach del rellotje dona un pas cap al sepulcre, cap al abisme de la eternitat.

En cambi l'any 1876, burdegús ajogassat, fresch, ab unas galtonas vermelles com la rosella é infladas com dos pans de ral, s'espera en la porteria del temps, ansiós de que se li obri la porta, per ficar-se aquí al mitj, entre nosaltres.

¡Quin xicot! Ja t'è al cap lo desitj de fer-se un tip de neulas lo dia de son naixement; y encare més: salta d'alegria ab l'esperansa de pasarse al cap la paperina en forma de mitra! Res: criaturadas.

L'un es l'home desenganyat que se'n vá del mon, y l'altre l'xicot través que hi vé per recullirhi la seva herencia.

¡Mesquina herencia!... Herencia de esperansas!!!...

Y ¡qué fá la gent en lo dia de avuy?

Anéu á una botiga de robas:—Modas de l'any 75, modas de l'any passat, resultat res, género passat de gust que s'ha de vendre á la meytat del preu, com la roba de un difunt.

En cambi... ¡Las modas del any que vél... L'última moda!... ¡Oh, l'última moda!... Ja pot ser ridícula, ja pot ser estrafalaria, ja pot ser risible!... És la moda de l'any que t'è de neixe y aixó basta perque de lo que val una pesseta se'n donga un duro, y encare aixís perque's busquin corbates y barrets de forma monstruosa, com se buscavan dias endarrerats los décims de la rifa de Nadal, oferint per ells molt bonas primas.

De l'any que se'n vá no se'n recorda ningú sino per malehirlo: de l'any que vá á comensar se'n recorda tothom per aixecar castells en l'ayre.

L'any que se'n vá se'n dú un farcell de esperansas no satisfetas, y deixa un rastre de realitats amargas.

L'any que vé p'el contrari: á l'home pobre, l'hi fá esperansar la rifa: á la nena casadora, un bon mosso; al sagastí, l' poder: al empleat que duri y s'aumentí la racció, y fins los vells esperan: sí, esperan una cosa absurda com todas las esperansas... y ¡saben qu' esperan los vells? Tornarse joves.

366 dias tenim al davant—366, perque l'any nou t'è un dia més.—¡Quin camp més ample! ¡366 dias! ¡Si se'n poden fer de cosas en 366 dias! ¡Bé se'n poden alzar de castells de cartas en una extensió de terreno com la que 'ns ofereix un any que comensa la carrera!...

Y no obstant: vindrá l' temps, y de dia en dia, de bufada en bufada 'ls fará caure tots.

Los anys al morir fan testament. Lo del any 1875, despullat d'aquellas formas convencionales d'estil, com per exemple: «En nom de Déu etc., etc., etc. es com segueix:

«Deixo y lego al meu successor, perque la reparteixi entre 'l poble espanyol una gran cantitat de gana, de la qual, ben repartida, 'n tocará menos á cada hù.

Al Zaragoza y á fray Ramon, ermitaño de los Pirineos, les deixo l'fret de 4 graus sota cero, que á primers de desembre vaig tancar en pany y clau, perque ells, obrint la caixa l'escampin per las planas dels seus calendaris y refredin una mica l'entusiasme electoral, que amenassa produhir serias congestions cerebrals, especialment entre 'ls candidats derrotats.

A n' en Sagasta y als seus cori-teos ó corilletes, que traduht literalment al catalá vol dir lo mateix, los lego las caixas de turrons que per l' únich Nadal del meu reynat, hajan quedat vuydas, desitjós de evitarlos una indigestió, que podria serlos molt fatal.

Al Terso l'hi lego la lluna ab un cove, y als qui l' segueixen unas morrallas novas que's poden pendre dels caballs del seu cos de caballeria.

A Espanya á mes de la guerra carlista, l'hi lego la guerra de Cuba y l'esperansa de novas quintas y octavas pera produhir á copia de solfejals la tant desitjada armonia.

Deixo y lego als moderats una lliura de rapé per barba, á fi de que se la parteixin ab los carlins presentats, y esperin entre estornut y estornut lo restabliment de la Constitució del any 45.

Deixo á la llibertat de imprenta lo canari que tinch al menjador, á fi de que aprengui á cantar tancada á dintre de la gabiá.

Y de tots los altres béns meus, ó millor que béns, mals meus, mobles é inmobles, haguts y per haber, que'm pertocuin ó pertocarme pogan, inintulesch y nombro heréu meu universal á l'any de gracia (y de Barcelona també) 1876, al qual faculto y dono autorisació perque 'ls emplehi donant disgustos á l'humanitat, qu'es la missió del temps y l' destino del home, sempre que l'home no aspiri á una credencial, que llavors lo seu destino bó ó dolent, es lo que li donan, advertintli que no 'ls planyi per tendres y que apreti fort, que jo al naixe vaig inaugurar la moda d'apretar, y aquesta encare dura, lo qual proba qu'es bona.

L'hi imposito sols una obligació, que com á bon fill espero que sabrá cumplir y es la de que 'm fassi cantar unas absoltas p'el bisbe Caixal, lo qual es lo presbítero mes digne de pregar p'el meu descans.»

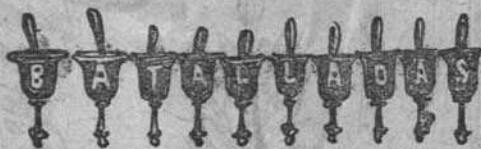
Aquesta es l'esencia del testament del any que se'n vá.

Inútil crech dirlos que l'any que vé cumplirá aquestas disposicions, lo mateix que jo las del govern sobre imprenta.

Ja 'u venhen ab mi mateix: desitjant ocupar-me de la circular del Govern sobre eleccions, mirin ab que m'entretinch.

Pero.... ¡paciencia!

P. K.

Los carlins celebraren un jubileo en Durango.

Al mateix temps la guarnició de Valencia'n celebrava un altre.

Los uns p'el triunfo del Terso.

Los altres per la derrota dels carlins.

Are vostés posinse en lo lloch de la Providencia, y diguin ¡no es aixó un solemne compromiso!

A 1,047 s'elevan las granadas que'ls carlins han tirat á Sant Sebastia.

¡Y després dirán que son tant católicos!

Se dona gran importancia á la actitud dels sagastins.

Com que no 'n tenen, es natural que'ls ne dongan.

Traduhim en vers y tot, de un periódich de Madrid:

Martxa Jovellar á Cuba

y aquí arriba en Valmaseda,

ningú 'ns sabrá dí l'perqué;

pero la noticia es certa.

¡Tantas cosas pasan, que un no sab lo perque, si ni l'perque n'ó!

¡Ningú 'ns sabrá dir perqué?...

¡Pero la noticia es certa?...

Nada senyors: las ventatjas

de la llibertat inglesa.

Nostre amich lo conegut daenyo del establiment de sabateria, Sr. Alonso, carrer de la Unió, ha repartit unas tarjetas al cromo anunciand la seva botiga al públich, que al veure lo

bon gust ab que están impresas, á un l'hi venen ganas de calars'hi.

Mirin de véurelas que 'ls agradarán.

Los moderats histórichs diuhén qu'ells forman un partit respectable.

No seré pas jo qui 'ls ho negui.

¡Vaya si 'u es! Un partit respectable per l'edat.

L'Epoca opina perque 'l govern no pot privar á cap ciutadá de donar lo vot á qui millor li sembli.

Howe, jo 'm creya que sí: ja 'u venhen, tenim més llibertat de lo que'ns pensavam.

«Pero, anyadeix l'Epoca, lo dia de la reunió de còrts pot excluir á n'aquellas personas que no estigan dintre de la present situació.»

L'Epoca podria adoptar un sistema mes senzill, ó siga aconsellar que s'elegissin las próximas còrts per Real órdre.

Los jugsats s'han quedat sense domicili.

Una pregunta á la autoritat eclesiástica.

¡Interinament no podrian oferirlos una iglesia?

Mirin que ab lo fret que fá l'home que no t'è ahont recullirse vá á riscos de agafá una pulmonia.

Per últim ha sortit lo decret de convocatoria.

Lo dia 15 eleccions de diputats: la CAMPANA en lo número que vé, mirará de ferlos saber lo que pensa sobre 'l particular.

Avuy no tenim temps ni espay.

L'encarregat de donar contestació á la correspondencia rebuda y de publicar las soluciones als trenca-closcas insertats en l'últim número ha experimentat una desgracia de familia que 'l priva de cumplir avuy la seva missió.

Lo dissapte vinent será un'altra dia.

Fixinse bé en l'anunci que publiquem en l'última plana.

Se tracta de un diari, que ab major escala que nosaltres pot satisfacer degudament las aspiracions dels que abundan ab las de la CAMPANA DE GRACIA.

Se tracta de un germá més, que com nosaltres no vol abandonar la bretxa.

Ja que no l'hi falta valor per tant vasta empresa, fassin vostés que á la «Gaceta de Barcelona» que desde avuy es dels nostres, no li faltin suscripciones.

Aquesta senmana no 'ls amohiném ab los llibres qu' hém rebut. Ho farem la senmana entrant.

Avuy les recomenarém no més que si son aficionats al vi d'aquell que'ls ángels hi ballan ab camisola vagin á la Rambla de Sant Joseph núm. 5, botiga de n Jaume Ballús, á que'ls donguin sis ampollas de la bodega de n Montaner de Reus.

Creguin que si jo per casualitat fos presbítero, no consngriaria ab rés més que ab vi de 'n Montaner de Reus.

Sis ampollas á triar valen no més 13 pesetas.

ANY NOU VIDA NOVA.

La vida qu'es somni com diu cert poeta cad'any fá una muda: s'espallia ó s'adoba: mes siga com siga jo tinch per profeta l'autor del adagi: any nou vida nova.

Aquell que aquesta dias haurá tret la grossa carregat de teca, ben cubert de roba, t'è un cambi de vida y un cambi de bossa: aquest pot ben dir: any nou vida nova.

Ab la dispesera n'ha renyit un sastre: ¡hi feya escudella, may bou á la doba,

y avuy allà ahont menja, ja l'hi han dat pollastre.
—Preu per preu diu are: any nou vida nova.

Aquell calavera que ab farsa y embrolla
s'ha casat ab una molt rica y molt jove,
si ahir dejunaba ja avuy menja polla,
y diu tot rientse'n: any nou vida nova.

Carlins que per fora corrian golafres
buscantne fà dias la lluna ab un cove
avuy quiets a casa se curan las nafras,
y exclaman gratantse: any nou vida nova.

En aquell teatro qu' fan la encantada
que ja a molts no encanta y anarhi no'ls prova,
aquest any ja n' tenen una altra ensajada:
«LA MAGIA NUEVA»: any nou vida nova.

D'aquell gran palacio que'l govern va vendre
perque hi fessen cases que fessen mes prova,
no vulgan saberho, pero n'han fet cendra:
jè deu di' l' terrenol any nou vida nova.

Aquell que se gasta d'os millons pel cotxe
que despulla al poble de tot lo qu'es roba
fa temps no gastava y avuy ja derrotxa,
ell se sab entendre: any nou vida nova.

Dels fiels partidaris de la transferència
que ahir s'amagavan gastant mitja ceba,
avuy pèls districtes se hi vèu sa presencia:
jè deu di' l' mon-de voltas! any nou vida nova.

Fins jo que no gasto tupa ni districtes,
fent la propaganda de sala y arcoba
m'han elegit papa; quin any de conflictes!
pero ¡bah! diguemho: any nou vida nova.

Sols falta que a Espanya la llibertat santa
reini ben tranquila (si ningú 'ns la roba)
perque 'l poble diga com l'adagi canta:
—Ben vinguda sigas: any nou vida nova.

GESTUS.

¡FOCH!

Ja debian veurer l' incendi.
¡Jo ho crech!
Si alló semblava un volcan.
No hi pot haber palaus que tingan mal
gènit.
Per res se creman.

¿Qué dirian que 's va cremar?
¿Tot?
Donchs no: han quedat intactes un retrato
del rey Amadeo y la sala dels matrimonis
civils.
¡Voler de Dèu!
¡Si sembla aixó un cástich de la divina Pro-
videncia, com diria un neol!

¿Casualitat!
Tot justament l'incendi va tenir lloch lo dia
de Nadal.
Y vels'hi aquí porque'ls bombers varen fer
l'orni y no hi van arribar a temps.
Altra feyna tenian ab lo gall.

Ab tot aixó la justícia ha quedat al mitj del
carrer.
—¿Qué fas jutje? deuen pensar 'ls presos.

Y a propòsit.
Hem sentit a dir qu'are volen portar a la
Justícia a la Galera.
¿A la Galera 'ls jutges?
Que 'ns la planti al clatell.

Un s'estrenyaba de que'l foch no s'apagués
depressa.
—¡Ah! contestaba un altre, ja se sab: las
cosas de palacio van despacio:

Fins hi varen anar los marinos de «Las
Navas de Tolosa.»

Ja está bé: lo foch demana gent que estiga
feta a tractar ab aygua.

—¡Quin foch! esclamaba un foraster, sem-
bla de Sant Joan.

—A Barcelona son aixís, li deya un barce-
loní; las cosas, ó no 's fan ó 's fan ben fetas.

Si 'l foch hagués sigut lo dia avants, vels-
hiaquí que 'ls que viuen a Palacio no hau-
rian hagut de dur lo gall al forn.

Diuen que'ls bombers no varen estar a l'
altura de las circunstancias.

Si per cas, no varen estar a l'altura de las
llamaradas.

¡Qui hi puja tant alt!

L'endemá, l'endemá passat, l'altre, l'altre y
laltre encare duraba 'l foch.

A l'hora d'imprimir aquestas rallas encare
dura.

Linguin compte a pendre mal.

Are no's cremin!

Un periódich de Madrit se queixa de que'ls
crancs aquí en Espanya vajan a menos.

¿La crancs a menos, en Espanya?...
—¡Ah! ja entench: se referirá als moderats
que vlen la Constitució del any 45.

Si senyors, si: ja son mitja dotzena ó aixís.

Diuen corresponsals del Nort que en la
casa del Terso cada nit hi ha ball.

¿No n'hi há d'havé burraugo?...
—Vay una cosa mes fresca!
Per quan comensi la gresca
Aprei a ballá 'l fandango!

Ningú sabia de primer moment qui havia
tret la gresca.

—Jo'u sè, va dir un xusco. Jo'u sè de fixo.

—¿Qui? vá preguntarli.

—Un que'ls tréu totas: l'ha tret a 'l govern
venent tots los bitllets, y cobrant lo barato
del joch.

En la Junta directiva dels constitucionals
hi ha hagut desavenencias per qüestions de
candidaturas.

Aixís ho diuen de Madrit.

Entre amichs, aquestas cosas se decideixen
a cara ó creu.

En Sagasta ha publicat una circular orde-
nant que tot lo parit constitucional en massa
vaja a las urnas.

¿En massa ó ab pora?

Comprant tripas un diumenje
una vella en lo Padró,
al passar un diu: —Y aixó
encare hi ha quis'ho menja?
Y ella diu: —Y es un rectó!

A. A.

Y segueix alló dels anuncis; un y molt bó:
«Una señora sola desea solamente uno ó dos
caballeros para dormir.»

(Del Brusi).

Ja 'u veuen no mes que un ó dos.

¡Quan jo dich que hi ha gent que ab poca
cosa 's contentan!

Lo dia que 'ls sagastins ván poesentar lo
memorial de agravis era pèls vols de Nadal.
¿Volen saber com jo me 'ls figuro? Donchs
escoltin:

Arriban al ministeri.

—Dèu lo quart ¿Qué no hi fora l'amo?

—Si, passin endavant.

Entran.

—Venim a portarli la décima: desitjariam
que passés unas bonas festas.

Lo ministre butxaquejant: —Mal vinatge, are
aquí no duch menuts; ja'u veurán, mil gracias
y per aguinaldo disposin de 60 districtes.

Vels'hi aquí com lo temut memorial de
aggravis vá ser una décima de felicitació.

APELLIDOS.

¿Quin es l' apellido que fá mes mal a la vis-
ta? —Brossa.

¿Y 'l que serveix per tirar-lo a l' aygua? —
Gusi.

¿Y 'l que may pot estar sério? —Riu.

¿Y 'l que aquí a Barcelona está subjecte a
un impost? —Canals.

¿Y 'l que a falta de pá es bó per menjar? —
Coca.

Lo candidat ministerial pèl districte tercer,
se diu Barret.

Pues mirin, si nosaltres nos decidim per
anar a las urnas, veurán la lutxa de la barre-
tina contra 'l barret.

Las eleccions próximas podrian ferse per
concurs, diu un periódich y als candidats po-
dria demanarse'ls los següents documents:

Primer. Cédula electoral y de vecindat.

Segon. Botllet de haver cumplert abla par-
roquia.

Tercer. Certificació de que es una nulitat
completa per servir un empleo qualsevol.

Quart. Si no ha anat ab los carlins un cer-
tíficat del párroco.

Quint y finalment. Un modelo de promesas
a qual mes irrealisables, com per exemple la
de fer un carril de aquí a la Habana.

L' AMOR

L'amor es com un grá de la mostassa,
sabrós al pala tar, cosa tant xica,
que no 'ns la veyem sobre fins que'ns pica
y en extrèm nos mossega y despedassa.
Sútil veneno y fill de mala rassa
que al cor tant com l'alegra 'l mortifica;
transforma 'l cap del home que 's dedica
a fer papers per ell, molts cops de estrassa.

Es fel de la ilusió, pura matzina,
que passa dels plahers, en lo torrent
en forma de donzella ó bella nina.

Mes incomoda tant al qui lo sent
que vitxo tant petit, hasta gallina
fa tornar al guerrero mes valent.

P. FAYOS.

Jo tinch un amich que avants de Nadal du-
ya una gran barba, y me'l tòpo ahir ab bigoti
y mosca.

—¡Olal! ¿Y a qué vè aquesta transformació?

—Jo 't diré: pèls vols de Nadal no tenia
ningú a casa: venian a trucar y a durme déci-
mas, y aixís me n'hi pogut escabullir, dihent
que l'amo era a fora y passant per mosso.

—¿Perqué de la papeleta que 'ls dias de
eleccions se tira a l'urna se'n ha de dir candi-
datura?

—Home: es ben senzill: per agafar als can-
didos.

Mentres cremava l'edifici de palacio en la
nit de Nadal, deya un:

—Aquest si que podrá dirse que ha durat
de Nadal a Sant Esteve.

Un home casat arriba a casa seva.

—Eulària, diu a la seva dona, de la qual ja
n'está fins al cap de munt. Mira, ja pots tocá 'l
dos d'aquesta casa.

—¡Ay, ay!... ¿Y ahont vols que vaji?

—Mira: arribat fins a plá de Palacio y veyas
si entre las cendras del Jusgat, hi trobas la
partida de matrimoni.

Després dia per sí mateix: —Y no 's pensin, qu'es una dona que si s' hi empenya la troba. Basta que jo vulga que no.

CANTARELLAS.

Qu'es teu lo cabell que portas
jo, nena ho puch afirmar:
cosa regalada es propia,
y jo aquest te'l vaig donar.

E. X.

Lo dia que vam renvir
vas plorar, recordas Tayas?
Al venir vaig dir: —Avuy trono,
y 'ls teus plors van ser la pluja.

L. T. C.

Si vull casarme preguntat
que vols que 't diga ara jo?
Soch del cos de artilleria
es a dir: esclau del ca-nó.

A. S. L.

—¿M'estimas? vaig preguntarte
y vas respondre: —Hasta 't cel.
Giro qua, y joh desgracial
volias di 't cel-obert.

C. P.

CUENTOS

Un senyor casat anà a una taberna y encomanà que li fessen dur a casa seva, carrer tal, número tal, pis tal, un barraló de vi, encomenatlos que ells mateixos hi posessin l'aixeta.

Lo mosso qu'era un trompa, trucà: la senyora obrí:

—Ola! ¿Es vosté?

—Sí senyora, contestà ell: vinch a posarli l'aixeta.

Surten de missa a Sant Jaume una mare y una filla, y en direcció oposada passa un jove molt elegant ab un gran bastó a la mà.

La polla diu a la mare:

—Mamá: sabs que m'agrada molt aquest jove?

Al objecte de treureli aquesta las ilusions, y sense pararse en barras, li contesta:

—Filla m'eva, ja deu ser casat, ¿Que no véus quin bastó que porta?

Renyava una mare al seu fill perque duya sempre la cara bruta, y un dia li hi va dir:

—Aquí tens dos aixugamans per rentartela. L'endemà lo noy la duya mes bruta encare y sa mare cremada li deya:

—¿No 't vaig donar dos aixugamans?

—Sí, contestà 'l noy, pero no 'm va dar cap aixuga-cara.

Un mosso de café: —¿Qué vol pendre?

Lo parroquí: —¿Que son de plata las culle-retas?

Lo mosso: —Sí senyor.

Lo parroquí: —Donchs vaja, pendré una c-llereta.

Un andalús s'alabava de haver seguit toas las ciutats y pobles del mon.

Un oyent li hi digué:

—¿Y al Cosmos? ¿Ha estat al Cosmos vosté?

Y ell sense pertubar-se contestà:

—Al Cosmos!... Ah! ja recordo: eram una llegua d'allí y sabent que hi havia 'l cólea va-rem passar de llarch.

EPICRAMAS

Cansat ja de l'oficina
va arribar D. Pere a casa,
y naturalment va dir
que tenia molta gana.

La seva senyora al veure'l
va cridar desde la sala:

—Corra, tréuli las costellas
a n'al senyorel, Julianal

U. I. n. M.

Disputant un dia en Comas
ab dos companys fanfarrons

sobre derivacions
de noms en certs idiomas,
preguntá fentse 'l pages:
«Pagué d'hont deu derivá?»
L'un respon: —Del catalá!
—Ca no: pagui, del inglés.

E. C.

—¿Tens paper?... —¿Paper? ¿perqué?
—Per encendre... per cremar.
—Ah ja entench, si hom, tè.
(L'hi doná un full de fumar.)

F. Ll.

Preguntá un senyor molt fi
a un amic molt curt de vista:
—¿Perque al saludarte ahi
no 'm vas contestar Balista?
Y ab tota la bona fe
va dir l'altre: —Aquests fracassos
me passen sovint, perque
no veig un burro a tres passos.

A. A.

GEROGLIFICH.

NOE

R

QUIM

p p p p p p

A

A. REDUCSE B.

(Las soluciones en lo próxim número.)

IMP. V. Y F. GASPAR, ATAULFO, 14.

Lopez, editor. — Rambla del Mitj, 20.

GACETA DE BARCELONA.

ESTRACTO DEL PROSPECTO.

La GACETA DE BARCELONA pasa desde 1.º de enero de 1876 a una nueva empresa que se propone dar a ella mayor latitud, publicándola bajo las siguientes bases:

SECCION POLITICA.

La bandera política de la GACETA DE BARCELONA será la bandera de la democracia; su misión, la defensa de los derechos del hombre, por lo que respecta a principios; y la sensatez, la política franca, expedita, activa por lo tocante a conducta.

Obrando no por sistema, sino en cumplimiento de un deber de conciencia, la GACETA DE BARCELONA combatirá los actos de los gobernantes que menoscaban estos principios, abogando para que no se exclaya de la legalidad comun ninguna aspiración digna y honrada, de cuantas en todos los países civilizados, tienen reconocida su razón de ser y de influir en la marcha política.

Apoyará dentro de sus principios las soluciones más prácticas y posibles.

Y procurará, en fin, que todos sus actos se inspiren en un criterio amplio, imparcial, atractivo, más atento a la conquista paciente

de la opinión pública, que a las violentas imposiciones.

SECCION EDITORIAL.

Sin perjuicio de ensanchar los elementos con que contamos, poderos desde luego ofrecer al público lo siguiente: —Crónica de la capital; noticias de Cataluña y del resto de España; correspondencia diaria de Madrid y de París y periódica de Bruselas, Roma, Burdeos, Londres, Nueva-York, Habana y Manila; correspondencia industrial de Liège; cartas del Norte, mientras dure la guerra, y de Filadelfia, remitidas por un boletín, mientras dure la Exposición; revistas literarias, teatrales, artísticas, científicas y de costumbres de Madrid y París; y revistas europeas, siendo todo este servicio especial y exclusivo de la GACETA DE BARCELONA; artículos políticos, de historia, de crítica bibliográfica, de agricultura, de geografía y viajes, de industria, de ciencias naturales, morales y políticas y demás conocimientos un extracto completo de la prensa y de los más notables artículos que vean la luz así en las revistas de España como del extranjero, con noticia de todos los inventos y descubrimientos; correo nacional y ex-

tranjero, valiéndonos de las vías más rápidas; una sección completa de avisos y anuncios oficiales de interés general; sección de avisos y anuncios particulares y finalmente el servicio telegráfico que competirá con el de los más acreditados periódicos de la Península y las mismas revistas mercantiles y comerciales que hasta ahora han labrado el crédito de la GACETA DE BARCELONA.

CONDICIONES MATERIALES.

La GACETA DE BARCELONA publicará dos ediciones diarias, una por la mañana y otra por la tarde, en números de 16 y de 8 páginas respectivamente, de la misma forma que las del presente prospecto. Los días festivos solo se publicará la edición de la mañana, aumentándose la extensión de los números.

PRECIOS DE SUSCRIPCION.

Barcelona... 6 reales al mes.
En el resto de España. 24 " trimestre.
Extranjero y Ultramar. 51 " "

Redacción y Administración: Guardia, 13, 1.º
Se admiten suscripciones en la
Librería Española de LOPEZ BERNAGOSI,
Rambla del Centro, n.º 20, tienda.